

7. STUDIJA

PARALELNA DOBA

Židovsko Doba Predslika Evanđeoskog Doba—Izuzetan paralelizam ili Podudaranje Između Dva Doba—Ipak Su Različita—Superiornost Kršćanske Ere, Protuslika—Suprotnosti Tjelesnog i Duhovnog Izraela—Razmotrene Istaknute Paralele—Posebno Zapažene Vremenske Paralele—Razdoblje Naklonosti Tjelesnog Izraela—Vrijeme Njihovog Odsijecanja od Naklonosti—Iz Proročanstva Pokazano da Razdoblje Nemilosti treba biti Jednako Razdoblju Milosti—Apostolsko Svjedočanstvo da je Razdoblje Njihove Nemilosti Razdoblje za Nebeski Poziv Duhovnog Izraela—Tako je Neizravno ali Jasno Pokazano Trajanje Evanđeoskog Doba—Sklad Biblijske Kronologije, Svjedočanstvo Jubileja, Vremena Neznabozaca, i Druga Proročanstva s Poukama Tih Paralela Neoborivi, Uvjerljivi i Zadovoljavajući.

U PRIJAŠNJIM je poglavljima bila navedena činjenica, da je Božje ophođenje s Izraelem bilo predodžbenog karaktera; no samo nekolicina ima odgovarajuću koncepciju koliko je to u potpunosti bilo slučaj. Mnogi su nema sumnje zapazili da su apostoli, osobito Pavao, poučavajući Kršćansku Crkvu, često ukazivali na neka udarna obilježja predslike i protuslike u Židovskoj i Kršćanskoj eri. Međutim poklanjanje pomnije pažnje Apostolovim učenjima pokazat će da on ne koristi samo nekoliko ilustracija izvučenih iz Židovskog uređenja, nego da u završnim prosuđivanjima on naziva cijeli Židovski sistem kao od Boga ustanovljen (u potpunosti ignorirajući „tradicije starih,” koje nisu bile dio tog sistema), i pokazuje da je on u svim svojim obilježjima predočavao Kršćansko Doba koje je tada svitalo, veoma jasno pokazujući pravac Kršćanske Crkve u Evanđeoskom Dobu, isto tako kao i ističući njeno slavno djelo u Milenijskom Dobu.

Mnogi prepostavljaju da su Židovsko i Krćansko Doba zapravo jedno, i da je Bog izabirao Kršćansku Crkvu od samog početka ljudskog iskustva. To je ozbiljna pogreška, koja zamračuje i sprečava ispravno i jasno poimanje mnogih istina. Isus je bio glava i preteča Kršćanske Crkve, koja je njegovo tijelo (Efež. 5:23; Kol. 1:24); shodno tome nitko mu nije prethodio kao članovi Crkve. Da mu je itko prethodio, tada ne bi mogao biti ispravno nazvan *prete om.* „Nebeski poziv“ da se postane sužrtvovateljima, i na koncu sunasljednicima s njim, nije bio obznanjen u prijašnjim dobima. (Efež. 3.2,5,6) Dobri ljudi koji su živjeli i umrli prije *stvarnog pla anja* naše otkupnine s dragocjenom krvlju nisu ništa znali o tom „nebeskom pozivu.“ I s obzirom da su Božji darovi i pozivi nezaslužena dobrota, nije učinjena nikakva nepravda onima iz prijašnjih doba, kada im nije bila ponuđena ta ista milost. Poziv i naklonost onima iz prijašnjih doba, kao što će isto tako biti i onima u dolazećem dobu, su bili za zemaljske časti, i zemaljsku slavu, i vječni život kao zemaljskih (ljudskih) bića; dok su poziv i naklonost Evanđeoskog doba bili za nebeske časti i slavu, za *promjenu prirode* iz ljudske u božansku, i za moć, čast i vlast na nebu i na zemlji, kao sunasljednici i suradnici s Kristom. I budući tako pozvana Crkva, odvojena od svijeta, i razvijena tokom ovog doba, u dobu koje dolazi treba biti Jehovin zastupnik u potpunom izvršenju njegovog velikog plana vjekova—plana koji obuhvaća interesne ne samo čovječanstva, nego svih stvorenja na nebu i na zemlji—u prošlim su dobima bile učinjene predivne pripreme za njihovo obučavanje i pouku. I ništa manje nije bila predivna briga s kojom su oni, pozvani da budu *nasljednicima* božanske slave, bili tijekom ovog doba obučeni, odgajani, vođeni i štićeni kroz dugi, težak, uski put,

najprije otvoren od njihovog Gospodina i Preteče, čije su stope usmjereni slijediti—kako im je ostavio primjer. (1.Pet. 2:21)

Naš je Gospodin proveo tri i pol godine svoje službe sakupljajući iz Izraela, i obučavajući i poučavajući, nekolicinu učenika koji su trebali formirati jezgru Kršćanske Crkve. Kada ih je trebao ostaviti same u svijetu dao im je obećanje Svetog Duha, koji je tokom cijelog doba, trebao voditi Crkvu u svu istinu, i pokazati im stvari koje dolaze, i osvježavajući im sjećanje na ono čemu ih je poučavao—koje je obećanje bilo potvrđeno na Pedesetnicu. Također je zapisano da su svi anđeli službujući duhovi poslani da služe tim nasljednicima ovog velikog spasenja (Hebr. 1:14), i da je posebna briga našeg Gospodina nad njima, sve do kraja doba. (Mat. 28:20) Svi apostolski zapisi su bili upućeni Crkvi, a ne svijetu, kako mnogi čini se misle; i puni su *posebnih* uputa, ohrabrenja i poticaja, potrebnih samo svecima koji tijekom ovog doba hode uskim putem. I otkrivenje našeg Gospodina, koje mu je Bog dao nakon što je otišao u slavu, on je poslao i naznačio [rekao u *znakovima*, simbolima] svojoj Crkvi, kroz svog slугу Ivana. (Otkr. 1:1) Također nam je rečeno da proročanstva koja su prije bila dana svetim ljudima davnine, nisu bila za njih, niti za druge njihovog vremena i doba, nego isključivo za pouku Kršćanskoj Crkvi. (1.Pet. 1:12)

Svrha ovog poglavљa je pokazati da je sav Židovski narod, tijekom cijelog tog doba, bio nesvesno uključen, pod Božjim vodstvom, u davanje za našu pouku predodžbenog gledišta cijelog plana spasenja u svim njegovim djelovanjima, baš kao što smo upravo vidjeli da njegovi Jubileji ukazuju na konačno ostvarenje plana u blagoslivljanju svih naroda na zemlji. Našim približavanjem toj riznici istine, tako obilno i posebno

pripremljene za Crkvu, Božji nas Duh hrani i vodi postupno do gotovo potpunog razumijevanja njegovog plana, onoliko brzo koliko nam ta spoznaja postaje potrebnom. I iz te velike riznice Bog nas sada snabdjeva sa puno posebnog svjetla i hrane koji su nam potrebni u ovo vrijeme „žetve“ na svršetku doba. S obzirom na toliku Božju brigu i obilnu pripremu za Kršćansku Crkvu iznad svih ostalih ljudi prošlih i budućih doba, koliko bi nam trebalo biti važnom njegovo vrednovanje te spoznaje, i koliko bi smo ju gorljivo trebali iskoristiti.

Iako nećemo ni u ovom poglavlju niti svesku ulaziti u detaljnije razmatranje predodžbenih obilježja Božjeg ophođenja sa Izraelom, kao što je to pokazano u Tabernakulu, i Hramu, i ceremonijama i žrtvama itd., mi ćemo sada skrenuti pažnju na neke označene i istaknute obrise *sli nosti* između Židovskog i Kršćanskog doba kao predslici i protuslici; jer Židovsko je doba nagovjestilo, sve što Kršćanska Crkva doživjava i ostvaruje. I mnoga od tih sličnih obilježja su paralela ne samo u karakteru, nego također i u njihovom relativnom *vremenu* događanja. Čak i u njihovoj nacionalnoj povijesti, i u povijesti mnogih konkretnih pojedinaca, mi nalazimo sličnosti naznačene u Svetom Pismu. Neke od tih su kršćanski mislioci davno zapazili, a druge su bile u potpunosti previđene. Ovdje se pred nama otvara prelijepo i plodno polje misli i studija.

Pavao je označio Židovsku Crkvu kao „tjelesni Izrael,“ i Kršćansku Crkvu „Izrael Božji.“ (1.Kor. 10:18; Gal. 6:16) Mi ih stoga možemo pravilno nazvati Tjelesni Izrael i Duhovni Izrael. Apostol je također istaknuo viši nivo duhovnog doma kada on opisuje Tjelesni Izrael kao kuću [obitelj] *slugu*, i Duhovni Izrael kao kuću *sinova*. (Hebr. 3:5,6; Rim. 8:14)

Pripadnici tjelesnog doma su bili počašćeni sluge duhovnog doma na različite načine, ali uglavnom na taj način što su nesvjesno pod Božjom pripremom, priskrbili pantomimske slike duhovnih stvari, koje, ukoliko ih se proučava i primjeni, donose veliki blagoslov i prosvjetljenje kući sinova.

U oba slučaja su po Božjem procjenjivanju bili Nominalni Izrael i Pravi Izrael, premda su ljudima izgledali kao jedan; nominalni i pravi nisu bili jasno razlučivi sve do kraja ili vremena žetve njihovih odgovarajućih doba, kada je istina koja je bila za to vrijeme i bila iznešena na vidjelo ostvarila razdvajanje, i učinila očitim koji je pravi a koji je samo nominalni Izrael. O tjelesnoj kući Pavao je rekao, „Jer nisu Izrael svi koji potječu [nominalni] od Izraela“ (Rim. 9:6); i naš je Gospodin prepoznao istu činjenicu kada je rekao o Natanaelu, „Evo *pravog* Izraelca, u kojem nema prijevare,“ i također kad je u vrijeme žetve on odvojio stvarno od nominalnog, i ono prvo nazvao vrijednom pšenicom, a ovo potonje samo pljevom—iako, je relativno, pšenice bila samo šačica, a pljeva je uključivala gotovo svu naciju. U sličnom omjeru, i pod istom slikom, su bili istaknuti nominalni i stvarni pripadnici Duhovnog Izraela Evandeoskog doba; i njihovo razdvajanje je također u vremenu žetve—na kraju Evandeoskog doba. Tada će samo pšenica—relativno mali broj, „malo stado“—biti odvojena od masa nominalnog Duhovnog Izraela, dok će velika većina, budući su kukolj a ne prava pšenica, biti odbačeni kao nedostojni glavne milosti za koju su bili pozvani, i neće ih se ubrojiti među Gospodinove dragulje. (Rim. 9:27; 11:5; Luka 12:32; Mat. 3:12; 13:24-40)

Poglavar tjelesne kuće bio je Jakov, prozvan Izrael (knez); i kroz svojih *dvanaest* sinova on je osnovao dom koji nosi njegovo ime, Dom Jakovljev, Kuća *Izraelova*. Jednako je tako s

Duhovnim Domom: njegov osnivač, Krist, uspostavio ga je kroz *dvanaest* apostola; i ovaj dom također nosi ime svog osnivača—Crkva Kristova. U određenom trenutku Bog je najprije pozvao Tjelesni Izrael, ali s obzirom na milost, i u vrijeme shvaćanja, Duhovni Izrael je došao na prvo mjesto. Tako prvi postaje posljednji, a posljednji prvi. (Luka 13:30) Sveti Pismo jasno ukazuje na ta dva doma Izraelova kao na tjelesno potomstvo Abrahamovo i duhovno potomstvo Jehove—Nebeskog Oca kojeg je Abraham predočavao.

Neki su zaslijepljeni s obzirom na važne istine pretpostavkom da izraz, „oba doma Izraelova,“ ukazuje na dvije podjele Tjelesnog Izraela, nakon raskola u danima, Salamunovog sina Rehoboama. Takve treba samo podsjetiti da je nakon zarobljeništva u Babilonu, po njihovoj obnovi u Palestini, *svim* Izraelcima svih plemena tada zarobljenima po cijelom području vladanja Medo-Perzije, uključujući zemlju Sirije ili Babilonije, bila dana sloboda da se vrate u svoju zemlju ako to žele. (Ezra 1:1-4) Mnogi vjerni Izraelci iz svih plemena, koji su imali poštovanje prema Božjim obećanjima povezanima sa svetom zemljom i svetim gradom, vratili su se u različite Palestinske gradove. Pleme Judino, glavno pleme, kojem je bila povjerena kraljevska služba, i na čijem je području bio lociran Jeruzalem, glavni grad, prirodno je preuzeo vodstvo u njegovoj obnovi; međutim nakon tog povratka iz Babilona, Izrael više nije bio podjeljena nacija, nego su kao isprva živjeli zajedno, kao jedan narod, i bili su poznati po svom izvornom imenu, Izrael. (Vidi Neh. 11:1,20; Ezra 2:70)

To je nadalje naglašeno u Novom Zavjetu. Gospodin i apostoli govorili su o Tjelesnom Izraelu kao o *jednom*. Pavao kaže da je *Izrael* tražio, ali samo da se „ostatak“ našao dostojnim. (Rim. 10:1-3; 9:27; 11:5-12, 20-25; Djela 26:7) Naš je Gospodin rekao da je bio „poslan nikome osim [svim] izgubljenim ovcama [jednog] doma Izraelova“; stoga kada nije dopustio svojim učenicima da idu van Palestine da ih

traže (Mat. 10:5,6; 15:24), očito je da su oni koji su živjeli u Palestini predstavljali *sav Izrael*. Petar, također govori o tjelesnom Izraelu kao jednom domu; i obraćajući se ljudima u Jeruzalemu on je rekao, „Stoga neka *sav Izrael* pouzdano zna,“ itd. Jakov također govori o dvanaest plemena kao o jednom narodu. (Djela 2:36; Jak. 1:1) Mnogi iz svih plemena živjeli su u Palestini, i mnogi od svih plemena živjeli su u okolnim zemljama. Tako je Pavao susreo i propovijedao Izraelcima u gotovo svakom gradu kojeg je posjetio u Maloj Aziji i Italiji, međutim oni su uvijek bili prepoznati kao jedan narod, tako da je Duhovni Izrael bio jedini drugi Izrael.

Bog je dao posebne saveze ili obećanja obima ovim kućama Izraelovim. Obećanja tjelesnom domu bila su sva *zemaljska*, dok su ona duhovnom domu bila sva *nebeska*. Iako su obećanja tjelesnom domu bila (i još uvijek jesu) veličanstvena i dragocjena, obećanja duhovnom domu su okarakterizirana kao „bolja obećanja,“ i „dragocjena i *najveli anstvenija* obećanja.“ (Hebr. 8:6; 2.Pet. 1:4) Tjelesnom domu bilo je rečeno, „Budete li vjerno slušali glas moj i držali savez moj, bit ćeće najdraže vlasništvo moje između svih drugih naroda, jer moja je sva zemlja. I bit ćeće mi kraljevstvo svećenika i sveti narod.“ I premda je *sav Izrael* odgovorio i rekao, „Sve što ti je govorio Gospod činit ćeće“ (2.Moj. 19:5-8), i zatim promašili držati njegov savez, ipak vjerni među njima, koji su u svojoj slabosti gorljivo nastojali držati ga, biti će u Milenijskom dobu „kneževi po svoj *zemlji*,“ članovi zemaljskog dijela Kraljevstva Božjeg. (Vidi Prvi Svezak, 14 poglavlje)

Duhovnom je domu, baš naprotiv, rečeno, „vi se ugrađujete u *duhovnu ku u*, sveto svećenstvo, da prinesete žrtve* ugodne Bogu po Isusu Kristu...Vi ste izabrani rod, kraljevsko svećenstvo, sveti

---

*Riječ duhovne ispred riječi žrtve izostavljena je u najstarijem Grčkom manuskriptu—Sinajskom. Ispravnost tog propusta je očita kada razmislimo da nisu žrtvovane duhovne stvari, nego zemaljske ili ljudske prednosti, prava, itd.

narod, narod koji je vlasništvo Božje, da bi ste objavljivali vrline onoga koji vas je pozvao iz tame u svoje divno svjetlo. Jer nekada niste bili narod, a *sada* ste NAROD BOŽJI.“ (1.Pet. 2:5,9,10)

Tjelesni je Izrael Božjim postavljenjem imao Tabernakul načinjen rukama, koji je bio predodžben i u sebi i u svim svojim službama. (Hebr. 9:1,2,9,10) Međutim Duhovni Izrael ima, „šator [u protuslici] *istinski*, koji podiže Gospodin, a ne čovjek.“ (Hebr. 8:2) Za službe predodžbenog Tabernakula bilo je postavljeno predodžbeno svećenstvo, kojemu je Aron bio glava, koje je prinašalo predodžbene žrtve za grijeha predodžbenog naroda, i ostvarilo predodžbeno očišćenje ili opravdanje svake godine. Tabernakul u protuslici ima svoje svećenstvo, koje prinaša bolje žrtve (Hebr. 9:23), koje u stvarnosti i zauvijek poništavaju grijeha cijelog svijeta. Ovom svećenstvu je naš Gospodin Isus glavni svećenik—velesvećenik našega ispovijedanja [ili reda]—Crkva koja je njegovo tijelo su podsvećenici. Cijela nominalna crkva nije to svećenstvo—nego prava Crkva, vjerni u Kristu Isusu, koji slijede stope našeg Velesvećenika u žrtvi.

Drugo značajno obilježje ovog podudaranja predslike i protuslike, istaknuto u Svetom Pismu, je da su oba doma Izraelova (tjelesni i duhovni) bili odvedeni kao zarobljenici u Babilon. To će se još jasnije vidjeti kada u sljedećem poglavlju budemo osmatrati „Babilon Veliki, Majku bludnicama.“ (Otkr. 17:5,6) Mi samo ovdje zapažamo podudaranje. Tjelesni je Izrael bio odведен u zarobljeništvo u doslovni Babilon, koji je bio izgrađen na doslovnoj rijeci Eufratu, dok je u Evanđeoskom dobu, mistični ili simbolični Babilon, odveo u zarobljeništvo Duhovni Izrael, koji je prikazan kako sjedi na mističnom Eufratu. U predslici, zlatne posude Hrama bile su odnešene i

oskvrnute od doslovnog Babilona: u protuslici, dragocjene, božanske (zlatne) istine, koje se odnose na službu pravog Hrama, Crkve (1.Kor. 3:16,17; Otkr. 3:12), su bile daleko uklonjene od svog ispravnog mjesta, izopačene i pogrešno primjenjene od strane mističnog Babilona. Doslovni Babilon budući izgrađen na rijeci Eufratu, koja je materijalno doprinijela njegovom bogatstvu i resursima, je bio svrgnut skretanjem tih voda. Jednako tako mistični Babilon sjedi na, ili ga podržavaju, mnogim vodama (ljudi, nacije) i njegov je pad predskazan, kroz skretanje njegovih pristalica i onih koji ga podržavaju, ljudi. (Otkr. 16:12)

Vremenske paralele Mjerenje Sjena i Stvarnost—Predslika i Protuslika

Mi sada dolazimo do razmatranja tog predivnog obilježja ovog predodžbenog podudaranja, naime, vremenskog elementa, koji u svakom slučaju podržava i potvrđuje datume na koje ukazuju Jubileji, Kronologija, i prorečeni završetak Vremena Neznabožaca. Upravo je iz tog razloga ta tema ovdje uvedena—da snaga ovih snažnih paralelizama može povećati i potvrditi vjeru Božje djece u vremenski element njegovog plana, kao što je i bila svrha toga. (Hebr. 9:9, 23; 10:1)

Od svih proročanstava i vremenskih dokaza nijedan nije toliko upočatljiv i uvjerljiv kao ovaj. Pouka koju naučava je zapanjujuća zbog same svoje jednostavnosti, i prenosi uvjerenje u srca poniznih. Nisu samo Tjelesni Izrael i njegovi obredi bili predodžbeni, nego je Židovsko *doba* predočavalo Evanđeosko *doba*. Ona su točno iste duljine, i odgovaraju jedno drugome; tako da shvaćajući i cijeneći Židovsko doba, njegovu duljinu, i

specifičnosti njegove žetve ili završetka, mi možemo znati točnu duljinu Evandeoskog doba, njegove protuslike, i možemo razumjeti čemu se možemo nadati, i kada, u žetvi Evandeoskog doba. No želimo sada pokazati ovo; jer premda bi smo mogli uzeti zdravo za gotovo općenita načela, i reći da kao što se različita obilježja Židovskog sistema podudaraju sa onima Evandeoskog doba, tako se i *vrijeme* treba podudarati, ipak Bog nas nije ostavio da to sami *zaklju imo*, nego nam je to jasno premda neizravno rekao.

Pavao nam kaže da je Bog uskratio svoju naklonost tjelesnom domu kad ga je odbacio, tijekom vremena u kojem se izabire duhovni dom; i kad duhovni dom bude bio izabran, tada će se Božja naklonost vratiti tjelesnom domu. On kaže: „Jer ne želim, braćo, [braća u Crkvi, ili duhovni Izrael] da budete u neznanju u pogledu svete tajne, kako ne bi ste sami sebe smatrali razboritim: nekima od Izraela [prirodnom ili tjelesnom] otvrdnulo je srce *dok* ne uđe puni broj ljudi iz drugih naroda.* Kao što je napisano: [obećani] Izbavitelj [Krist—naš Gospodin, glava, i preostali ili nekolicina vjernih od oba nominalna doma Izraelova, koji će sačinjavati njegovo tijelo, Crkvu] će doći sa Siona i odvratit će bezbožna djela od Jakova. I tako će sav Izrael biti spašen (i ovo je savez koji će sklopiti s

---

* Ne bi se trebalo miješati „Puninu (ili iz) Pogana“ sa „Vremenima Pogana,“ koja su spomenuta ranije. „Vremena Pogana,“ kao što je bilo pokazano, je vremensko razdoblje tijekom kojega je Neznabućima dopušteno da vladaju svijetom; dok se „Punina Pogana“ odnosi na *puni broj koji* će biti izabran iz Neznabućaca, da upotpune Evandeosku Crkvu—koji će, sa „ostatkom“ izabranim iz Izraela (što treba uključivati apostole) sačinjavati Kristovu Crkvu, Sveti Narod, Kraljevsko Svećenstvo, Kraljevstvo Božje, kojima će biti predano kraljevstvo i vlast nad zemljom.

njima) *kad uklonim grijehe njihove*. U pogledu dobre vijesti [nebeski poziv ovog doba] oni su neprijatelji [odbačeni], za vašu dobrobit [kako bi ste vi mogli imati prednost i naslijediti najbiranije, duhovne dijelove obećanja], ali u pogledu Božjeg izbora [po kojem su bili izabrani da prime posebne zemaljske naklonosti od Boga, obećane njihovom ocu Abrahamu i njegovom prirodnom potomstvu] oni su ljubljeni zbog svojih praotaca. Jer Bog neće požaliti zbog svojih darova i poziva.“ Ono što je Bog obećao sigurno će se ispuniti. Znajući kraj od početka, Jehova nikada nije sklopio savez kojeg bi trebao ili želio raskinuti.

U ovom proročanstvu Apostol daje nagovještaj trajanja Evandeoskog doba, pokazujući da je počelo sa odbacivanjem Tjelesnog Izraela, i da će završiti sa ponovnim vraćanjem naklonosti Izraelu. Stavlјajući Pavlove i Petrove izjave (Rim. 11:27 i Djela 3:19-21) zajedno, mi učimo da će vrijeme povratka naklonosti Izraelu biti na početku Vremena Obnove, kod drugog dolaska našeg Gospodina. Pavao kaže da će povratak naklonosti tom narodu biti kada Bog *ukloni njihove grijehe*, što Petar kaže da će On učiniti u vremenima okrepe ili obnove koja će doći kada naš Gospodin dođe po drugi puta, kada ga nebesa više neće zadržavati.

Mi smo već pokazali da je datum drugog dolaska našeg Gospodina, i svanuća Vremena Obnove, 1874 A.D. Mi bi smo prema tome trebali očekivati da vidimo neke znakove vraćanja Božje naklonosti Tjelesnom Izraelu kratko nakon 1874 A.D., kao jedno od prvih obilježja djela obnove. I ono što je sasvim dovoljno, mi vidimo da im se naklonost počinje vraćati. I svaki svježi dokaz uklanjanja otvrdnuća Izraela, i božanske naklonosti prema njima, je, mjereno po Apostolovim riječima, svježi dokaz da Evandeosko doba završava i da će „malo stado“ biti potpuno.

Međutim mi imamo daljnji dokaz koji nam daje *to an datum* kada se naklonost treba početi vraćati Izraelu. Do sada smo vidjeli da je mjera stanja *odba enosti* Tjelesnog Izraela mjera vremena *posebne* naklonosti drugima, za pozivanje ljudi iz Nacija (Pogana) da budu sunasljednici s Kristom, koji poziv završava s početkom Vremena Obnove; ali ne (druga proročanstva pokazuju) na samom njihovom početku.

Ali zastanimo na trenutak—neka ne bude krivog shvaćanja po ovom pitanju: Kada *poziv* ka visokoj prednosti postajanja članom Crkve, nevjeste i sunasljednika Krista, prestaje, to nipošto ne znači da su svi oni koji su već pozvani sigurni da ih se smatra dostojnima, pa stoga i izabranima; jer „Mnogo je *pozvanih*, ali malo *izabranih*,“ jer samo nekolicina udovoljava uvjetima poziva. Niti to podrazumijeva da onima koji su od tada pozvani k tom „nebeskom pozivu“ neće biti ponudene nikakve druge naklonosti. Činjenica je, da kada taj „nebeski poziv“ prestaje, to je zbog toga što je veliki Tvorac plana vjekova gotovo završio *taj dio* svog plana koji je trebao biti ostvaren u Evandeoskom dobu—naime: odabir Evandeoske Crkve, nevjeste Kristove. Svi ljudi nisu bili pozvani k toj velikoj časti. Mi smo posebno obavješteni da je Božji dizajn bio izabrati u tu svrhu samo ograničeni broj, „malo stado,“ u usporedbi sa masom čovječanstva. Nakon što je dovoljan broj bio pozvan i vrijeme za pozivanje završi i više nije prikladno da *se taj poziv* upućuje drugima, još uvijek će biti moguće za one koji su već pozvani, koji su prihvatili poziv, da učine sigurnim svoj poziv i izbor, vjernošću njihovom savezu potpunog posvećenja, čak do u smrt; i još uvijek će biti moguće da oni ne uspiju u tome. Ovaj poziv, koji mora završiti kada je dovoljan broj bio pozvan da se iz njega upotpuni favorizirano „malо stado,“ tijelo Kristovo, je daleko od toga da bude granica Božje ljubavi i naklonosti

poziva. Njegov će kraj samo zatvoriti „nebeski poziv.“ Jer tamo gdje ovaj poziv završava, gdje se ova vrata prilike i naklonosti zatvaraju, druga se vrata počinju polako otvarati—vrata prilike da se uđe na uzvišeni put svetosti, i da se ide njime—ne k božanskoj prirodi, ka kojoj je Evanđeoska Crkva bila pozvana, nego k vječnom životu i savršenosti kao ljudska bića. Vidi Prvi Svezak, poglavlja 10 i 11.

Ali sada glede *to nog datuma* povratka naklonosti Izraelu, što označava točan kraj nebeskog *poziva*—od kojeg datuma će Izrael postupno početi shvaćati, i imati povećane dokaze da im se vraća božanska naklonost, i od kojeg datuma će također prestati Božji poziv ka nebeskim častima, i samo će oni koji su već bili pozvani imati prednost osvojiti tu nagradu sa vjernošću do završetka svog života:

Tjelesni je Izrael, poput Duhovnog Izraela, bio pozvan od Boga da bude njegova naročita svojina, mimo svih drugih naroda (zemaljsko blago, i predslika drugog, koji je nebesko blago). Odvojeni od svijeta, oni su bili primatelji posebne naklonosti od Boga tisuću osamsto i četrdeset i pet (1845) godina. Ovo je razdoblje počelo s početkom *života njihove nacije*, kad je Jakov umro, kada su po prvi puta bili prepoznati kao nacija, i nazvani nacionalnim imenom „Dvanaest Plemena Izraelovih.“ (Vidi 1.Moj. 49:28; 46:3; 5.Moj. 26:5) Tih tisuću osamsto i četrdeset i pet godina nacionalnog života i naklonosti završilo je s njihovim odbacivanjem Mesije—33.A.D.—kada im se on, pet dana prije svog raspeća, predstavio kao njihov kralj, i budući nije bio prihvaćen, objavio, „*Evo, vaš se dom napušta i ostavlja vama.*“ (Mat. 23:38) To, kraj njihove naklonosti, bila je točka njihovog pada, što se nastavilo trideset i sedam (37) godina, i završilo 70 A.D. u totalnom uništenju njihovog nacionalnog poretka, isto tako kao i njihovog grada, hrama, itd.

Međutim, trebalo bi zapaziti da je Bog nastavio pokazivati svoju naklonost pojedincima iz te nacije, nakon što je ta nacija, kao nacija, bila odrezana; jer je evanđeoski poziv bio *ograni en* na pojedince iz te nacije tri i pol godine nakon Pedesetnice, nakon Kristove smrti—ne dosežući do Kornelija, prvog Neznabozča kojemu je bila iskazana ta naklonost (Djela 10), sve do tog vremena. To je bio potpuni kraj sedamdeset tjedana naklonosti obećanih po Danijelu, kao što je bilo napisano, „I on će jedan tjedan zadržati na snazi savez za mnoge.“ Taj sedamdeseti godišnji tjedan počeo je s krštenjem našeg Gospodina; njegov je križ, kao što je prorečeno, označio njegovu sredinu; i naklonost je bila ograničena na Tjelesni Izrael sve do njegovog završetka.

Tijekom njihovog dugog razdoblja (1845 godina) nacionalne naklonosti, tijekom kojeg su drugi narodi bili ignorirani, Izrael je doživljavao i stegu i blagoslove. Međutim čak i te njihove stege zbog grijeha bile su dokaz i elementi Božje naklonosti i očinske brige za njih. On je poslao nevolju na njih, i redovito je dopuštao da ih se odvede u zarobljeništvo, kad su ga zaboravili i bili mu neposlušni; ipak kad bi se pokajali i povikali ka Gospodinu on bi ih uvijek uslišao i izbavio ih. Cijela povijest tog naroda, kako je zabilježena u Drugoj Mojsijevoj, Jošui, Sucima, Ljetopisima i Samuelu, svjedoči činjenicu da Bog nije dugo skrivaо svoje lice od njih, i da je njegovo uho uvijek bilo otvoreno njihovom pokajničkom vapaju—sve do dana kad je njihov dom ostao napušten. Čak i tada, Bog im je oprštao više nego ikada, i poslao im davno obećanog Mesiju, Izbavitelja, u osobi našeg Gospodina, svog Sina. Neprikladnost tog naroda da duže bude njegova naročita svojina, ili da u bilo kojoj mjeri predstavlja Božje Kraljevstvo na zemlji, očitovala se njihovim odbacivanjem svetog, nedužnog, neokaljanog, i što su umjesto njega željeli ubojicu.

Stoga, zbog njihove neprikladnosti, dan njihove najveće naklonosti postao je danom njihovog odbacivanja i gubitka te

naklonosti. I velika naklonost postajanja sunasljednicima s Mesijom, koju je Izrael, osim vjernog „*ostatka*“ (Iza. 1:9; 10:22,23; Rim. 9:28,29; 11:5) propustio zbog svoje sljepoće i tvrdoće srca, bila je ponuđena vjerujućim Neznabobošcima: ne Neznabobožačkim narodima, nego opravdanim vjernicima svake nacije—premda je naklonost isprva, tri i pol godine, bila ograničena isključivo na vjernike iz Izraelskog naroda. Kao narod zasljepljeni nacionalnim predrasudama, velika nagrada koja je najprije bila ponuđena njima, ali koje nisu bili dostojni, otišla je k svetom narodu, naročitoj svojini, sastavljenom od dostojnog „*ostatka*“ njihove nacije, s drugima pozvanima iz ljudi iz drugih naroda, koje su oni jednom u svom arognantnom ponosu prezirali kao „pse.“ I Božja obećana naklonost neće im se vratiti kao narodu, da ukloni njihovu sljepoću, i da ih kao prvine naroda vodi u zemaljske blagoslove, *sve dok* puni broj „naročite svojine“ ne bude bio pozvan iz Nacija—*sve dok* punina Pogana ne dođe u tu uzvišeniju naklonost.

Stoga, kao što je Pavao objavio (Rim. 11:7), Tjelesni Izrael nije dobio ono što je tražio, naime, glavnu naklonost. Prepostavljujući za zemaljske blagoslove da su glavna naklonost, i u svom ponosu srca tvrdeći da je glavni blagoslov njihov kao nacionalno prvorodstvo, i nadalje kao zaslužen njihovim djelima oni su se slijepo spotakli i odbacili ga kao *naklonost* kroz Krista. Kao što je David prorekao, njihov stol—tako obilato prostir sa bogatim obećanjima i blagoslovima ponuđenima *kroz Krista*—postao im je „stupica i zamka i kamen spoticanja i plaća,“ zbog tvrdoće njihova srca. (Rim. 11:9,10; Ps. 69:22-28) Krist, koji je došao otkupiti ih i da bi ih uzdigao na položaj slave preko njihove sposobnosti da žele ili zamisle, bio je njihovom ponosu „kamen spoticanja i stijena posrtanja.“ (Rim. 9:32,33; Iza. 8:14)

Ipak Izraelova sljepoća bila je samo „djelomična,“ i ne totalni gubitak vida; jer svjedočanstvo Zakona, proroci i apostoli bili su otvoreni svima, bilo Židovu bilo Neznabošcu; i tijekom Evanđeoskog doba bilo koji Židov koji bi odlučno izbrisao prevlake predrasude i ponosa, i ponizno i zahvalno prihvatio *naklonost* Božju sa svojim Neznabožačkim bratom, mogao je to učiniti. Ipak samo ih je nekolicina to ikada bila u stanju; i nikakva im naklonost neće biti ukazana, i nikakav *poseban* napor da ih se kao narod uvjeri u istinu, ili da pobjede svoje predrasude, neće im biti pokazano, sve dok ne uđe punina Pogana; ili drugim riječima, dok Duhovni Izrael ne bude bio potpun.

Od njihovog odbacivanja Mesije—od kad je njihov dom bio ostavljen opustošen—Izrael nije imao znakove Božje naklonosti. Čak sami Židovi moraju priznati da su njihove suze i jecaji prošli neuslišeni; i kao što su prorekli njihovi proroci, oni su bili „poslovica i poruga“ svim nacijama. Premda je Bog prethodno čuo njihove molitve, i zabilježio njihove suze, i vratio ih u njihovu vlastitu zemlju, i stalno im pokazivao naklonost, od tada ih više ne sluša i *ne* pokazuje im *naklonost*. Od kad su rekli, „Krv njegova neka padne na nas i na djecu našu,“ bili su pod stalnom kaznom: bili su raspršeni i prognani među sve narode, kao što je prorečeno. To su činjenice koje svi mogu čitati na stranicama povijesti. Okrenimo se sada prorocima i pogledajmo kako su naročito te činjenice bile prorečene, i što ti isti proroci imaju za reći glede njihove budućnosti.

Kroz proroka Jeremiju (poglavlje 16), nakon što je rekao Izraelu kako su ga ostavili, Gospodin kaže: „Zato će vas istjerati iz ove zemlje u zemlju koju ne poznajete, koju nisu poznavali ni oci vaši, i ondje ćete služiti drugim bogovima [vladarima] danju i noću, jer *vam se ne u smilovati*.“ (reci 9-13) Ti su dani došli kada su odbacili Mesiju. Svatko može prosuditi koliko se

doslovno ova prijetnja ispunila, i oni sami moraju priznati. Ovo se proročanstvo ne može odnositi na bilo koje od njihovih prijašnjih zarobljeništava kod okolnih naroda—Sirija, Babilon, itd. Na takav zaključak snažno upućuje izraz, „u zemlju koju ne poznajete, *koju nisu poznavali ni oci vaši.*“ Abraham je došao iz Ura Kaldejskog—Babilonija—i Jakov iz Sirije. (5.Moj. 26:5) Izraelovo raspršivanje među sve narode od kraja njihovih 1845 godina naklonosti, i nijedno od njihovih drugih zatočeništava, ne uklapa se u ovaj iskazani izraz--u zemlju *koju ne* poznajete, koju nisu poznavali ni oci vaši. Stoga to, zajedno s gubitkom *naklonosti*, jasno označava ovo proročanstvo kao ono koje se odnosi na sadašnju raštrkanost Izraela među svim narodima.

No premda im je na neko vrijeme uskratio svu svoju naklonost, Bog ih nije ostavio odbačenima zauvijek, nego kaže—Jer. 16:13-15: „Zato, evo, dolaze dani, riječ je Gospodnja, kad se više neće govoriti: Tako živ bio Gospod koji sinove Izraelove izvede iz zemlje Egipatske, nego: Tako živ bio Gospod koji sinove Izraelove izvede iz zemlje sjeverne [Rusija, gdje gotovo jedna polovica Hebrejske rase živi] i iz svih zemalja kamo ih bijaše prognao. Jer ja ču ih vratiti u njihovu zemlju što sam je dao ocima njihovim.“

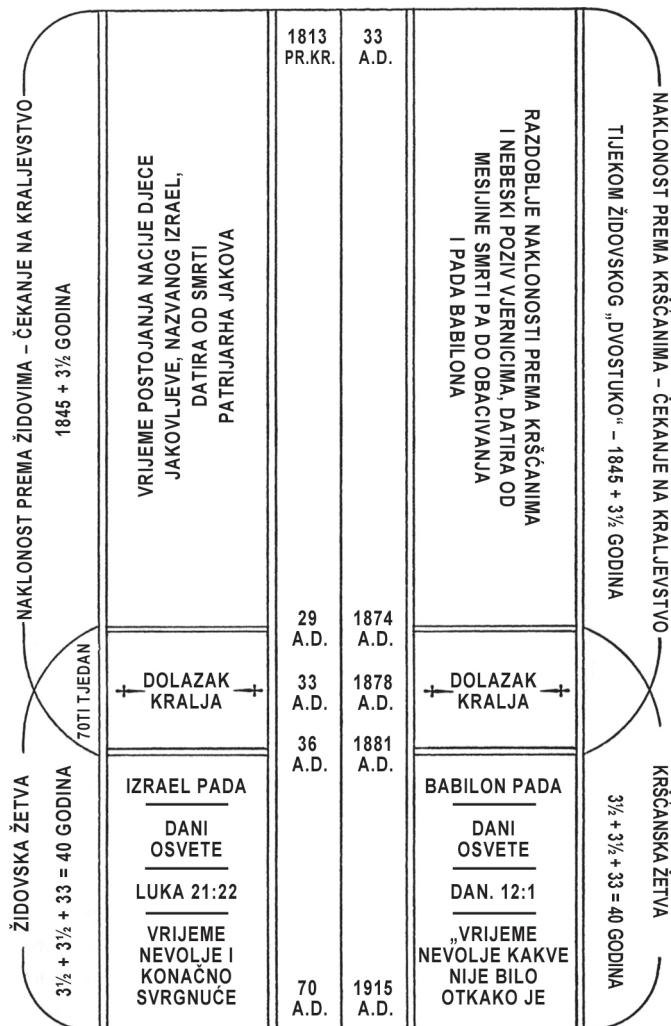
Mi možemo namnožiti citate iz proroka i od apostola što se tiče konačnog povratka Božje naklonosti Jakovu, ili Izraelu po tijelu, nakon izabiranja punog broja za „tijelo Kristovo“ iz Neznabožaca, ali istraživač to može učiniti korištenjem Konkordancije ili Biblije sa dodacima. Među vrlo istaknutim ukazivanjima da će ta naklonost biti obnovljena Izraelu, u Novom Zavjetu, je ono od Jakova, Djela 15:14-16, i od Pavla, Rim. 11:26. Ali najprije oni moraju piti i zadnji talog njihove kazne; i to je stoga izraženo u ovom znamenitom proročanstvu (redak 18); „I prvo [prije nego će naklonost doći] ču im *dvostruko* naplatiti bezakonje njihovo i

grijeh njihov.“ Hebrejska riječ ovdje prevedena sa „dvostruko“ je *mišneh*, i označava drugi dio, ponavljanje. Tako shvaćeno, Prorokova je objava, da od vremena kad su bili odbačeni od sve naklonosti pa sve do vremena njihovog povratka u naklonost treba biti ponavljanje, ili *duplicat u vremenu*, njihove prijašnje povijesti, tijekom kojeg vremena su uživali božansku naklonost.

Kao što je pokazano u popratnom dijagramu, razdoblje njihove naklonosti, od početka njihovog postojanja kao nacije od vremena Jakovljeve smrti, pa sve do kraja te naklonosti kod Isusove smrti, 33.A.D., bilo je tisuću osamsto četrdeset i pet (1845) godina; i tamo je njihovih „dvostruko“ (*mišneh*)—ponavljanje ili duplikat iste vremenske dužine, tisuću osamsto i četrdeset i pet (1845) godina, *bez naklonosti*—počelo. Tisuću osamsto i četrdeset i pet godina od 33 A.D. pokazuje 1878 A.D. kao kraj razdoblja tokom kojeg su bili u nemilosti. 33 A.D plus 1845 = 1878 A.D.

Sve te proročanske točke u prošlosti su jasno označene, i mi bi trebali očekivati neki dokaz da se Božja naklonost vraća Tjelesnom Izraelu („Jakovu“) oko te 1878 godine. Mi to nalazimo, u činjenici da su Židovima sada dozvoljene povlastice u Palestini a koje su im bile uskraćene za prošlih stoljeća. I upravo te godine—1878 A.D. kad se napunilo njihovih „dvostruko,“ došlo vrijeme povratka Božje naklonosti tom narodu—da je bio održan „Berlinski Kongres Naroda,“ na kojem je Lord Bekonsfild (Židov), tada premijer Engleske, bio središnja ličnost i preuzeo vodeću ulogu. Engleska je tada prezuelu općeniti protektorat nad Azijskim provincijama Turske, među kojima je Palestina; i Turska je vlada izmjenila zakone o strancima, koji su uvelike ublažili stanje Židova koji su tada živjeli u Palestini, isto tako kao i djelomično otvorili vrata za druge da se nastane tamo, s prednošću zadržavanja nekretnina. Prethodno su Židovi bili samo „pas,“ vezan lancima, udaran

„OBA DOMA IZRAELOVA“
-VREMENSKE PARALELE-

nogama i zlostavljan od svojih Muslimanskih vladara, i bile su im uskraćene neke od osnovnih prednosti postojanja, u zemlji koja im je bila sveta sa sjećanjima na prošlost, i sa obećanjima u odnosu na budućnost.

U isto vrijeme kad su se vrata Palestine tako otvorila pred njima, žestoko progonstvo nastalo je u Rumunjskoj i Njemačkoj, i posebno u Rusiji, gdje se još uvijek nastavlja—rastući. S jednim propisom za drugim bili su lišeni prava i prednosti od strane tih vlada, isto tako kao i zlostavljeni od svojih bližnjih, sve dok bisi bili prisiljeni otići odatle u velikom broju. Međutim to progonstvo je nema sumnje također naklonost prema njima, jer teži, navesti ih da gledaju prema Jeruzalemu i savezima, i podsjetiti ih da su nasljednici izvjesnih bogatih zemaljskih obećanja.

Međutim moramo se sjetiti da je godina 1878 A.D. bila samo prekretnica kada se naklonost počela vraćati Tjelesnom Izraelu. Već smo naučili, iz našeg proučavanja „Vremena Neznabozaca,“ da će Jeruzalem i njegov narod nastaviti biti gažen—upravljan i potlačen od Neznabozaca—„*dok ne* završe vremena neznabozaca,“ i stoga, premda je tada bilo vrijeme za naklonost i koja je počela 1878 A.D., Židovi neće biti *potpuno* vraćeni u *naklonost* sve do nakon 1915. Tako će njihovo ustajanje prema naklonosti biti postepeno, isto tako kao što je bio i njihov pad. Izvanredno je također, da su ta dva razdoblja njihovog padanja i ustajanja točno iste dužine—padanje je bilo postupno, s vrhuncem, u trajanju od *trideset i sedam* godina, od 33 A.D. kada je prestala naklonost prema njima kao naciji, do 70 A.D. kada im je došao kraj kao naciji, zemlja je bila opustošena i Jeruzalem totalno uništen. Povijest tako bilježi početak i kraj njihovog pada, dok proročanstvo označava oba kraja njihovog ustajanja—1878 i 1915—pokazujući točnu paralelu od trideset i

sedam godina. To je daljnji dio njihove *mišne* („dvostruko“) koju je spomenuo prorok.

Premda su prekretnice Židovskog i Evanđeoskog doba tako jasno označene 33 A.D i 1878 A.D. odnosno, odbacivanjem Izraela i vraćanjem naklonosti, ipak djelo svakog od tih doba preklapa se sa dobom koje ga slijedi. Tako je prekretnica Židovskog doba bila dostignuta, njihovo se doba *preklapalo* sa otvaranjem Evanđeoskog doba, baš kao što vraćanje njihove naklonosti, što je jedno od uvodnih obilježja Milenijskog doba, preklapa se sa završetkom ili žetvom Evanđeoskog doba. Kroz trideset i sedam godina (od 33 A.D., kraja naklonosti prema njima kao naciji, do 70.A.D. njihovog potpunog svrgavanja) Izrael je, izuzev vjernog ostatka, padao, a vjerujući iz ljudi iz Nacija su ustajali—Židovsko je doba završavalo a Evanđeosko je doba počinjalo; i kroz trideset i sedam godina (od 1878 A.D. do 1915 A.D.) Evanđeosko je doba završavalo, i neprijatelji su se pripremali i došli na tzv. Kršćanstvo, osim vjernog ostatka, dok se djelo obnove za Izrael i za sve ljude pripremalo. Datum 33 A.D. i 1878 A.D. znak su kada djelo odgovarajućeg novog doba počinje, premda je djelu žetve prethodnog doba, i uništavanju otpada, bilo dopušteno da se nastavi trideset i sedam godina u novo, u oba slučaja. Tako su preklapanja doba, isto tako kao i označeni krajevi svakoga, jasno definirani.

Svakom od tih preklapajućih razdoblja pripada dvostruko djelo: rušenje starog i uspostava novog uređenja ili doba. I budući su Židovski narod i doba bili predodžbe ili sjene, mi moramo očekivati da će rezultati sada biti mnogo opsežniji nego onda; i stoga mi ćemo ih naći. To dvostruko djelo je prikazano u izjavi proroka Izajije—„Jer (1) dan osvete je u srcu mojemu, došla je (2) godina otkupljenja za one koji su moji.“ (Iza. 63:4)

Niti je to lukavo smišljena sličnost, napravljena tako da odgovara činjenicama; jer mnoge od tih paralela, i drugih istina, bile su viđene u proročanstvu, i o njima se propovjedalo kako je ovdje predstavljeno, nekoliko godina prije 1878 A.D.—za tu je godinu bilo objavljivano da je ona vrijeme povratka naklonosti Izraelu, prije nego je došlo, i prije nego je ikoji događaj to obilježio. Autor ovog sveska objavio je te zaključke izvučene iz Svetog Pisma, u obliku brošure, u proljeće 1877 A.D.

Syjedočanstvo je jedva moglo biti snažnije, a ipak biti držano tajnom sve do sadašnjeg vremena kad *je vrijeme* za povećanje spoznaje, i za razborite [u doista nebeska učenja] da razumiju. Točnu godinu odbacivanja Izraela—da, čak i sam dan—mi znamo; da su oni trebali imati *mišnu* ili dvostruko, Prorok jasno objavljuje; da je to paralelno razdoblje dugo tisuću osamsto i četrdeset i pet godina, i mi smatramo da smo jasno pokazali da ono završava 1878 A.D.; i da je to označeno sa naklonošću neosporna je činjenica. I imaj na umu također, da je od kraja njihovog „dvostruko“ prof. Delitzsch objavio svoj Hebrejski prijevod Novog Zavjeta, koji je već u rukama tisuća Hebreja i da budi puno zanimanja. I nadalje, sjeti se da najveći Kršćanski pokret među Židovima još od dana apostola, na čelu sa Rabinowitzcem i drugima, sada napreduje u Rusiji. I imao je svoj početak nekako nedugo nakon 1878 A.D. kada je završilo Izraelovih „*dvostruko*,“ kao što je bilo vrijeme buđenja među Neznabušcima nakon odbacivanja Izraela 33.A.D.

Sada se sjeti Apostolovih riječi koje jasno pokazuju da su bili odbačeni od božanske naklonosti, i od ZEMALJSKIH SAVEZA, JOŠ UVIJEK NJIHOVIH, *dok ne uđe* punina odnosno potpuni broj Pogana—sve do kraja *Evan eoskog poziva*—i tada ćeš vidjeti da je 1878 označen datum, od dubokog značaja za Duhovni Izrael—ništa manje važnosti Tjelesnom Izraelu.

Međutim, kao što nitko mimo našeg Gospodina Isusa nije znao važnost kraja Doba Zakona i početka Evanđeoskog doba (čak su i apostoli znali samo djelomično i vidjeli su nejasno sve do nakon Pedesetnice), tako i mi sada možemo očekivati da samo tijelo Kristovo, pomazani sa istim Duhom, vidi jasno kraj Evanđeoskog doba i njegovu težinu. Jadni Židovi i mnogi navodni Kršćani još uvijek ne znaju za veliku razdiobenu promjenu koja se dogodila prilikom prvog dolaska—završavanje Židovskog doba i otvaranje Evanđeoskog doba. I slično tome sada, nekolicina zna, ili će saznati, kada će to vanjski dokazi pokazati njihovom doslovnom vidu, da smo mi sada na kraju ili „žetvi“ Evanđeoskog doba, i da je 1878 A.D. označila važnu prekretnicu. Nije niti bila namjera da drugi osim vjerne nekolicine vide i znaju, i da ne budu u tami sa svijetom—„*Vama je dano da znate,*“ rekao je naš Gospodin.

No neki možda mogu reći, premda je Jeremija bio uistinu prorok Gospodnji, čije bi se svjedočanstvo o „*mišni*“ ili duplikatu Izraelskih iskustava trebalo uvažavati, mi ćemo dokaz smatrati još snažnijim ako je i neki drugi prorok spomenuo istu stvar. Takođe odgovaramo da je izjava jednog pouzdanog proroka dobar i dovoljan temelj za vjeru; ipak, Bog, koji je bogat milosrđem i veoma suosjećajan, uzeo je u obzir našu slabost vjere, i uslišio je unaprijed molitvu naših srca, pružajući više od jednog svjedočanstva.

Otvori sada Zaharijino proročanstvo (9:9-12). U proročanskoj viziji on je hodao pored Isusa dok je on jahao u Jeruzalem—33 A.D.—pet dana prije njegovog raspeća (Ivan 12:1-12), i Prorok više narodu, „Raduj se veoma, kćeri Sionska! Kliči pobjednički, kćeri Jeruzalemska! Evo kralj tvoj dolazi k tebi! On je pravedan i spašen, ponizan je i jaše

na magarcu, na magaretu, mladuncu magaričinu.“ Zapazi jasno ispunjenje ovih riječi—Mat. 21:4-9, 43; Ivan 12:12-15; Luka 19:40-42. Svaka stavka bila je ispunjena čak i klicanje. Kada su ljudi uzvikivali Hosana! farizeji su tražili od Isusa da ih prekori, ali on je to odbio, govoreći, „Kažem vam ako ovi ušute, kamenje će vikati.“ Zašto? Zato što je bilo prorečeno da će biti klicanja, a svaka stavka proročanstva mora se ispuniti. Neka nam ova posebnost detalja u ispunjenju proročanstva da pouzdanje u daljnje izjave ovoga i drugih proroka.

Nakon kratkog isticanja zlih posljedica koje slijede njihovom odbacivanju njihovog kralja (Zah. 9:10), Prorok, govoreći za Jehovu, obraća se njima ovako (redak 12): „Vratite se u utvrdu [Krist], zatočenici puni nade. *I danas* ti javljam: DVOSTRUKO ču ti vratiti.“ Riječ dvostruko ovdje, je ista riječ koju je koristio Jeremija—„*mišne*“—ponavljanje, ili drugi jednaki dio. Izrael je već godinama bio pod Rimskim jarmom, međutim oni su bili „zatočenici puni nade,“ nadajući se dolazećem kralju koji bi ih izbavio i uzvisio do obećane zemaljske vlasti. Sada je njihov kralj došao, njihova utvrda, ali toliko krotak i ponizan da ga u svom ponosu srca nisu mogli prepoznati kao takvog izbavitelja. I čak štoviše oni su bili zatočenici Grijeha, i ovaj je Izbavitelj namjeravao također to veće oslobođenje. Naš je Gospodin bio s njima tri i pol godine, ispunjavajući Svetu Pismo u njihovoј sredini, i sada je došao posljednji i konačni ispit—hoće li ga primiti, Gospodinovog Pomazanika, kao njihovog kralja? Božje predznanje, da budu odbacili Mesiju, pokazano je Prorokovim riječima—„*I danas* ti javljam: Dvostruko ču ti vratiti.“

Ovo proročanstvo ne samo da nas ostavlja van svake sumnje da postoji to dvostruko—duplicat kazne dodan

iskustvu Izraela zbog njihovog odbacivanja Mesije—nego također označava *to no i dan* kad je to počelo, i čini zaključke izvučene iz Jeremijinog proročanstva, i određene riječima našeg Gospodina, „Evo, vaš se dom napušta i ostavlja vama,“ duplo snažnijima, točnima i jasnima.

Prisjeti se riječi našeg Gospodina u to vrijeme i s tim u vezi—„Jeruzaleme, Jeruzaleme, koji ubijaš proroke i kamenuješ one koji su poslani k tebi! Koliko sam puta htio skupiti djecu tvoju, kao što kvočka skuplja piliće svoje pod krila! A vi niste htjeli. *Evo vaš se dom napušta i ostavlja vama.* Jer kažem vam, odsada me nećete vidjeti dok ne kažete: Blagoslovjen onaj koji dolazi u ime Gospodinovo!“ (Mat. 23:37-39) Također čitamo da posljednjeg dana njihovog ispiita, „kad se približio [jašući na magaretu] i video grad, zaplakao je nad njim i rekao: O da si barem u ovaj dan spoznao što ti je potrebno da bi mir imao! Ali sada [od sada] je *to skriveno od o iju tvojih.*“ (Luka 19:41,42) Hvala Bogu, sada je njihovih „dvostruko“ izvršeno, i mi možemo vidjeti da se počinje otklanjati njihova sljepoća. I to daje svecima povoda za radost isto tako, jer shvaćaju da se približava proslavljenje Tijela Kristovog.

Međutim, naš brižni Otac, koji je očito želio podmiriti i utvrditi naša srca van svake sumnje, čak i kad je riječ o malim stvarima koje odlučuju i dokazuju toliko mnogo, nam je poslao riječ glede Izraelovog „dvostruko“ po jednom drugom od svojih najčasnijih slugu—po proroku Izaiji.

Ovaj prorok zauzima svoje stanovište upravo na tom kraju, u vrijeme kada se „dvostruko“ (*mišne*) bilo ispunilo—1878 A.D.; i obraćajući se nama, koji sada živimo, on nam daje Božju poruku, govoreći: „Tješite, tješite moj puk, govori Bog vaš. Govorite srcu Jeruzalema i doviknite mu *da se završila borba*

njegova, da mu se bezakonje oprostilo, jer je iz ruke Gospodnje primio DVOSTRUKO* za sve gijehe svoje.“ (Iza. 40:1,2)

Istraživač proročanstva trebao bi primjetiti da proroci mijenjaju svoje kuteve izričaja, ponekada govoreći o budućim događajima kao o budućnosti, a ponekada zauzimajući budući položaj i govoreći iz tog zauzetog stanovišta; kao na primjer, Izaija, govoreći o rođenju našeg Gospodina, pretpostavlja da stoji pored jasala gdje je bilo položeno dijete Isus, kada on kaže, „Jer rodilo nam se dijete, sina smo dobili, kojem *e vlast* kneževska biti na ramenu,“ itd. (Iza. 9:6) Knjigu Psalama se ne može čitati inteligentno ako se ne prepozna to načelo. Nema boljeg primjera tog načela različitih proročanskih stajališta od ova tri proročanstva koja se odnose na Izraelsko „dvostruko“ a koja smo već zapazili. Jeremija je prorekao da *trebaju do i* dani kada će ih Bog rasuti po narodima, i da, kada prime „DVOSTRUKO,“ ponovno će ih okupiti s mnogo snažnijim očitovanjem moći u njihovu korist nego onda kada su izašli iz Egipatskog ropsstva. Zaharija govori kao da živi u vrijeme Kristovog prinošenja sebe Izraelu kao njihovog kralja, i govori nam, da tada, *u sam taj dan*, njihovo „dvostruko“ se počinje brojati. Izaija stoji pored nas 1878 A.D., i skreće nam pažnju na činjenicu da je Bog imao *unaprijed odre eno vrijeme* za pokazivanje naklonosti Izraelu, i da je to određeno vrijeme bilo nakon *dvostrukog*, ili duplikata, njihove prijašnje naklonosti; i on nam govori da bi smo mi sada trebali dati Izraelu tu utješnu poruku da se njihovo *dvostruko* napunilo—njeno određeno vrijeme se ostvarilo. Zaista bilo bi jako teško odlučiti koje je od ova tri proročanstva jače i važnije. Svako je važno, i bilo bi snažno samo za sebe; ali kombinirani

---

* Hebrejska riječ ovdje prevedena sa „dvostruko“ je *kefel*, što označava *duplo*, u smislu da je stvar bila preklapljena na sredini.

zajedno oni su trostruko uže predivne snage poniznom, studioznom, povjerljivom djetetu Božjem.

Snaga ovih proročanskih iskaza povećava se kada se sjetimo da ti proroci nisu samo živjeli i pisali u razmaku od nekoliko stotina godina, nego da su pisali stvari koje su bile potpuno suprotne Židovskom očekivanju. Zaista nevjerni i *spori u srcu* povjerovati svemu što je Bog govorio preko proroka jesu oni koji ne mogu u tome vidjeti jasno i skladno svjedočanstvo prstiju i djela Božjeg.

Ako bi bilo tko prigovorio, da Berlinski kongres i njegove akcije nisu dovoljno označen početak vraćanja Božje naklonosti Izraelu, mi odgovaramo da je to bio daleko više označen povratak naklonosti nego je bio postupak našeg Gospodina kad je ujahao u Jeruzalem znak nemilosti. Nijedno, u vrijeme svog odvijanja, nije bilo prepoznato kao ispunjenje proročanstva. I danas postoji tisuća više koji znaju za ispunjenje dvostrukog nego su na Pedesetnicu znali da je dvostruko počelo onda. Tako vidimo da se dijete za koje je Šimun rekao da je postavljeno za *pad i ustajanje* mnogih u Izraelu (Luka 2:34) dokazalo *padom* ili kamenom spoticanja Tjelesnom Izraelu kao narodu; i mi smo vidjeli kako će, kao Glava i Zapovijednik Duhovnog Izraela, on biti Izbavitelj, koji će ponovno podići tjelesni dom, i obnoviti sve stvari nakon što je njihovo „određeno vrijeme,“ njihovo „dvostruko“ ispunjeno; i mi sada vidimo da je dvostruko ispunjeno i početak vraćanja naklonosti Izraelu. Kada zapazimo ta ispunjenja Riječi našeg Oca, naša srca mogu dobro pjevati,

„Kako čvrsti temelj, o vi sveti Gospodinovi,
Je položen vašoj vjeri u njegovoj izvrsnoj Riječi.“

Zapažajući tako pad Izraela iz naklonosti i njihov naknadni gubitak, i uzrok svega toga, nemojmo zaboraviti da su oni u

tome također bili predslika nominalnog Duhovnog Izraela, I da su isti proroci prorekli spoticanje i pad *oba doma Izraelova*—„On će biti kao kamen o koji će udariti i kao stijena o koju će se spotaknuti oba doma Izraelova.“ (Iza. 8:14)

Baš kao što je doista bilo odsjecanje i pad nominalnog Tjelesnog Izraela, kao što smo vidjeli, isto će tako biti i odbacivanje i pad nominalnog Duhovnog Izraela, nominalne Evandeoske Crkve, i zbog istih razloga. Odbacivanje i pad jednoga je jednako živo prikazano u Svetom Pismu kao i ono od drugog. I baš kao što je nedvojbeno, također ostatak Tjelesnog Izraela bio spašen od sljepoće i pada kroz krotkost i vjeru, jednako će isto tako ostatak nominalnog Duhovnog Izraela biti spašen od sljepoće i pada nominalne mase u „žetvi“ ili završetku ovog doba. Tako će posljednji članovi prave Crkve, tijela Kristovog, biti odvojeni od nominalne crkve—da budu pridruženi Glavi, proslavljeni. Ti (ostatak izabran od Tjelesnog Izraela kod njegovog pada, i vjerna nekolicina iz Evandeoskog doba, uključujući živi ostatak pri njegovom završetku) sačinjavaju pravi „Izrael Božji.“ Oni su Izabrani—opravdani vjerom u Kristovo otkupiteljsko djelo, pozvani na sužrtvu i sunasljedstvo s Kristom, izabrani kroz vjeru u istinu i posvećenje kroz duh istine, i vjerni sve do u smrt. Sa dovršenjem odabira te grupe, u žetvi ovog doba, može se očekivati dosta komešanja među pšenicom i kukoljem; jer mnoge božanske naklonosti, posebno odobrene zbog *vjerne nekolicine*, biti će povučene od nominalne mase, kada je malo stado, zbog čijeg su razvoja bili odobreni, bilo upotpunjeno.

Mi trebamo očekivati da redoslijed ovdje bude, kao i u predodžbenoj Židovskoj žetvi, djelo razdvajanja, ispunjavajući riječi Proroka, „*Skupite mi svece moje*, koji su učinili sa mnom zavjet na žrtvi.“ (Ps. 50:5) I kao što je 33. A.D označila

predavanje *nominalnog* Židovskog doma, kao sistema, u nemilost, raskol, i svrgnuće, tako je i podudarajući datum, 1878 A.D. označio početak nemilosti, raskola i svrgnuća *nominalnog* Duhovnog Izraela, o čemu imamo više za reći u narednim poglavljima.

Matemati ki Prikaz

Pretpostavljajući da je navedeni dokaz konačan i zadovoljavajuć, mi sada nastavljamo sa kronološkim prikazom: Prvo, da je Židovsko doba, od Jakovljeve smrti pa do vremena kada je njihov dom bio ostao napušten kada se njihovo *dvostruko* ili drugi dio počelo brojati, bilo dugo tisuću osamsto i četrdeset i pet (1845) godina; i drugo da je *dvostruko* završilo 1878 A.D. i da je tada bilo vrijeme da počne naklonost—dokazujući tako završetak naklonosti Evandeoskog doba.

Druga stvar zaista ne zahtijeva demonstraciju; jer budući je činjenica da je naš Gospodin umro 33.A.D. postaje lako dodati tisuću osamsto i četrdeset i pet godina na 33.A.D. i nalazimo da je godina 1878 A.D. godina kada je trebala početi naklonost Izraelu, pod uvjetom da možemo dokazati našu prvu tvrdnju, da je razdoblje tokom kojeg je Izrael *pod miloš* u čekao na ispunjenje Božjih obećanja bilo tisuću osamsto i četrdeset i pet godina.

Duljina ovog razdoblja je u potpunosti navedena u poglavljju o Kronologiji izuzev jedne stavke, razdoblja od Jakovljeve smrti do izlaska iz Egipta. To je razdoblje umjesto toga bilo posebno skriveno, ili pokriveno sve do nedavno; sve dok to nije zapaženo duljina Židovskog doba bila je nepoznata; i bez toga se ne bi moglo izmjeriti dvostruko, čak i kad bi se zapazilo i razumjelo proročanstva što se tiče dvostrukog. Kronologija teče glatko sve do Jakovljeve smrti, ali od tog datuma pa sve do izlaska iz Egipta, ne postoji potpuni izvještaj. Dani su različiti vremenski

komadići, ali ne i povezana nit po kojoj bi smo to mogli znati. Iz tog smo razloga u tom trenutku na ploči Kronologije bili prisiljeni pogledati u Novi Zavjet. Tamo smo primili pomoć od nadahnutog Apostola, koji nam je dao kariku koja povezuje. Tako smo naučili da je prošlo razdoblje od četiri stotine i trideset (430) godina od Saveza, od smrti Teraha, Abrahamovog oca, do izlaska Izraela iz Egipta.

Pronašli smo skriveno razdoblje između Jakovljeve smrti i izlaska Izraela iz Egipta, točno, najprije računajući razdoblje od Terahove smrti do smrti Jakova, i onda oduzimajući taj broj godina od četiri stotine i trideset godina, razdoblja od Terahove smrti do izlaska iz Egipta. Stoga:

Abraham je bio sedamdeset i pet (75) godina star kad je s njim sklopljen Savez, kod Terahove smrti (1.Moj. 12:4), i Izak je bio rođen dvadeset i pet (25) godina kasnije. (1.Moj. 21:5)	Od tud—
Od Saveza do rođenja Izaka	25 godina
Od Izakovog do Jakovljevog rođenja (1.Moj. 25:26) . .	60 godina
Od Jakovljevog rođenja do smrti (1.Moj. 47:28) . . .	<u>147</u> godina
Ukupno godina od Abrahamskog Saveza	

do Jakovljeve smrti	<u>232</u> godine
Od Saveza do dana kad je Izrael napustio Egipta	

(2.Moj.12:41) Pasha	430 godina
Od toga oduzeto razdoblje saveza	
do Jakovljeve smrti	<u>232</u> godine
Razdoblje od Jakovljeve smrti do	
Izlaska je stoga	198 godina

Tako nestaje sva poteškoća u odnosu na duljinu postojanja Izraela kao nacije. Skriveno razdoblje od Jakovljeve smrti do Izlaska je bez sumnje bilo namjerno skriveno, sve dok nije došlo vrijeme da bude viđeno. Mi tome sada dodajemo razdoblja predstavljena u Kronološkoj Tabeli, kako slijedi:

Razdoblje od Jakovljeve smrti do Izlaska	198 godina
Izrael u pustinji	40 godina
Podjela Kanaana	6 godina
Razdoblje sudaca	450 godina
Razdoblje kraljeva	513 godina
Razdoblje opustošenja	70 godina
Od prve godine Kira do 1.A.D.	<u>536</u> godina
Ukupno godina od Jakovljeve smrti do Anno	
Domini	1813 godina
Od 1.A.D. do raspeća, Pashe u Proljeće 33 A.D.	
—pune godine, Židovsko crkveno	
Vrijeme*	<u>32</u> godine
Ukupno razdoblje čekanja na kraljevstvo, pod božanskom naklonošću I priznanjem	1845 godina

Da bi se pronašlo mjeru njihovog *dvostrukog*, kada je vrijeme da počne naklonost prema njima, i kada treba prestati prema *nominalnom* Duhovnom Izraelu, mi brojimo tisuću osamsto i četrdeset i pet (1845) godina od Proljeća 33.A.D., i dobijemo datum Pashe, 1878 A.D. Njihovo ponovno ustajanje od 1878 A.D. do 1915 A.D. (završavanje Vremena Neznaboga), pod naklonošću Kralja kojega su odbacili, i kojega će u to vrijeme prepoznati, odgovara njihovima trideset i sedam godina padanja, od dana kada je njihov dom ostao *napušten*, 33.A.D. pa do njihovog konačnog kraja kao naroda, 70.A.D.

Već smo razmotrili mnoge značajne paralele između sjene Židovskog doba, ili predslike, i stvarnosti Evanđeoskog doba, ili protuslike, i ovdje smo upravo dokazali još jednu: *Duljina dvaju doba se to no podudara*—Evanđeoska je Crkva bila pozvana *tijekom Izraelske „mišne“ ili dvostrukе nemilosti*. I dok

---

* Židovska crkvena godina datira od Proljeća; i Pasha se održava svakog 15 dana prvog mjeseca svake nove (crkvene) godine.

su druge sličnosti zapanjujuće, posebne su završne značajke dvaju doba—njihove „žetve,“ njihovi žeteoci, njihovo djelo i posvećeno vrijeme, sve služi da nam da jasne naznake završnog djela koje treba biti ostvareno u žetvi koja je kraj ovog doba. Zapazi pažljivo sličnosti tih dvaju žetvi, dok ih budemo kratko sumirali:

Pregled Paralela Žetvi

Židovsko je doba završilo sa „žetvom,“ u kojoj su naš Gospodin i apostoli vršili djelo žetve plodova, čije su sjeme posijali Mojsije i proroci. „Podignite oči i pogledajte (rekao je Isus) polja, kako su zrela za žetvu.“ „Ja sam vas poslao da žanjete ono oko čega se niste trudili. Drugi su se trudili, a vi ste se okoristili trudom njihovim.“ (Ivan 4:35-38) Kraj Evandeoskog doba je također nazvan žetva—„Žetva je svršetak ovoga poretka“ (doba). „U vrijeme žetve reći ću žeteocima: Skupite najprije kukolj i svežite ga u snopove...a zatim skupite pšenicu u moju žitnicu.“ (Mat. 13:39,30)

Ivan je prorekao djelo i učinak Židovske žetve, govoreći (Mat. 3:12), „U ruci mu je vijača i očistit će gumno svoje i skupiti pšenicu [prave Izraelce] svoju u žitnicu [Kršćansku Crkvu], a pljevu [otpad nacije] će spaliti vatrom neugasivom“—(nevolja koja je ih je proždrala *kao naciju*). Ovdje je bilo krštenje svetim Duhom i vatrom—sveti Duh dolazi na „prave Izraelce“ na Pedesetnicu, a vatra nevolje na sve druge, tijekom trideset i sedam godina koje su uslijedile nakon njihovog odbacivanja (Mat. 3:11) U toj je nevolji Izrael bio uništen kao nacija, međutim ne kao pojedinci. Ivan govori o žetvi ovog doba sa oštrim srpom istine, zato što je došlo *vrijeme da se žanje*, i pokazuje dvostruko djelo, dio kojega se odnosi na lozu zemaljsku, kao različitu od prave loze Očeve

sadnje, Krista Isusa i njegovih udova ili mladica. (Ivan 15:1-6) Za žetvu ovog doba je rečeno da je žetva pšenice i kukolja (Mat. 13:24-30; 36-39): ona Židovskog doba je nazvana žetvom pšenice i pljeve. I kao što je pljeva tamo uglavnom prevladavala, analogija i paralelizam tako označeni u svakom drugom obilježju podrazumijevaju da će kukolj biti mnogo izobilniji nego pšenica u ovoj žetvi.

Židovska žetva, u svemu razdoblje od četrdeset godina, počela je sa službom našeg Gospodina i završila sa odbacivanjem i svrgavanjem nominalnog Izraela, i uništenja njihovog grada, ostvarenog po Rimljanima, 70 A.D. I žetva ovog doba počela je sa prisutnošću našeg Gospodina na početku Zemljinog Velikog Jubileja, 1874, kao što je pokazano u 6 poglavju, i završava sa svrgavanjem Neznabožačke moći—1914 A.D., isto razdoblje od četrdeset godina—još jedna od prekrasnih paralela dvaju doba.

Dok je Židovska žetva počela sa službom našeg Gospodina i Božja naklonost odstupila od njihovog nominalnog sistema tri i pol godine kasnije, nakon čega je uslijedilo trideset i sedam godina nevolje na taj sistem, ipak posebna se naklonost nastavila pokazivati pojedincima iz te nacije, i poziv za visoki položaj sunasljedstva sa Kristom bio je dan isključivo njima tri i pol godine nakon što su odbacili Gospodina i bili odbačeni—potvrđujući tako obećanje dano Danijelu (Dan. 9:27), da će naklonost biti pokazana njegovom narodu do punog kraja sedamdesetog tjedna, u sred kojeg je Mesija bio posječen. To je obećanje bilo ispunjeno na svoj pravoj pšenici, dok je *sistem* koji je držao tu pšenicu bio osuđen i odsječen u sred tjedna. Žetva pšenice Židovskog doba trajala je nekoliko godina, počev sa službom našeg Gospodina, iako je posebna naklonost prestala tri

i pol godine nakon Kristove smrti. Nevolja (vatra) je za tu naciju počela gorjeti ranije, međutim nije dosegla svoju zastrašujuću žestinu sve dok pšenica te nacije nije bila sva požnjevena.

Slična su razdoblja označena u žetvi ovog doba koje sada završava, odgovarajući obilježjima te žetve. Kraj 1874 A.D. kada Jubilejski ciklusi ističu da je vrijeme da naš Gospodin bude prisutan, odgovara vremenu njegovog krštenja i pomazanja Svetim Duhom kada je postao Mesijanskim Vođom (Dan. 9:25), i počeo svoje djelo berbe Židovske žetve. Proljeće 1878 A.D. (tri i pol godine kasnije) odgovara datumu kada je naš Gospodin preuzeo dužnost kralja, ujahao na magaretu, očistio hram od mjenjača novca, i plakao i predao opustošenju tu nominalnu crkvu ili kraljevstvo; i to označava datum kada su nominalni crkveni sistemi bili „izbljuvani“ (Otkr. 3:16), i od kojeg vremena (1878 A.D.) oni nisu Božji glasnogovornici, niti u bilo kojoj mjeri od njega priznati. I tri i pol godine koje su slijedile nakon Proljeća 1878 A.D., i koje su završile u Listopadu, 1881 A.D., odgovaraju onim tri i pol godine nastavljene naklonosti prema pojedinačnim Židovima u posljednjoj polovici njihovog sedamdesetog tjedna naklonosti. I kao što je u predstici taj datum—tri i pol godine nakon Kristove smrti—označio kraj svake posebne naklonosti Židovima i početak naklonosti prema Neznabušcima, tako mi prepoznajemo 1881 A.D. koja označava kraj posebne naklonosti prema Neznabušcima—kraj „nebeskog poziva,“ ili poziva ka blagoslovima koji su svojstveni ovom dobu—da postanu sunasljednicima s Kristom i sudionicima božanske prirode. I, kao što smo vidjeli, to označava veliki pokret među Židovskim narodom prema Krćanstvu, poznatog kao „Kišenev Pokret.“ I sada nevolja predstoji nominalnom Krćanstvu, ali oluja je zadržana sve dok pšenica nije

požnjevena, sve dok Božji glasnici ne zapečate njegove sluge na njihova čela (umove) sa istinom. (Otkr. 7:3)

Značajke ove žetve koje odgovaraju onima Židovske žetve bile su veoma označene također i što se tiče učinjenog propovijedanja. U prve tri i pol godine Židovske žetve, Gospodin i njegovi učenici imali su za svoje posebno vrijeme, i činjenicu Mesijine *prisutnosti*. Njihova je objava bila, „Navršilo se vrijeme,“ Izbavitelj je došao. (Marko 1:15; Mat. 10:7) Jednako je tako bilo i sa ovom žetvom: sve do 1878 A.D. naša je poruka bila vremenska proročanstva i činjenica o Gospodinovoj prisutnosti, u biti kako je ovdje predstavljeno, premda manje jasno. Od tada se djelo proširilo, i gledanje na druge istine postalo je svjetlijе i jasnije; ali iste činjenice i biblijski reci, učenje o istom *vremenu i proro anstvu*, ostalo je neopovrgnuto i neosporno. I kao što namjera naklonosti koja se nastavila prema pojedinačnim Izraelcima, nakon nakon što je njihov nominalni dom bio odbačen i izgubio naklonost, nije bila da obrati ili obnovi njihov *nominalni crkveni sistem*, niti dana u nadi da će se njihova pljeva promjeniti u pšenicu, tako i u ovoj žetvi cilj nastavljene i izobiljuće naklonosti (svjetla istine) sada nije osmišljena da obrati cijele sekte ili da radi nacionalnu reformu, nego baš naprotiv da odvoji klasu pšenice od klase kukolja. Oni su zajedno rame uz rame rasli stoljećima, i *ista*, ili sekta u kojoj je bila samo pšenica bila je nepoznata; ali sada u žetvi mora doći razdvajanje, i naprezanje će biti užasno. Značit će, u mnogim slučajevima, iskorijenjivanje zemaljskih prijateljstava i razdvajanje mnogih bliskih veza; i *istina* će vršiti razdvajanje. Gospodinovo predskazanje glede „žetve“ kod prvog dolaska biti će ponovno istina u sadašnjoj žetvi. (Vidi Mat. 10:35-38; Luka 12:51-53) Kao što je tada istina postavila oca protiv sina, kćer protiv majke, tako je opet, čovjekovi će neprijatelji često biti oni

iz njegovog vlastitog kućanstva. To se ne može izbjegći. Oni koji vole mir više od istine biti će ispitani, i oni koji vole istinu iznad svega biti će prihvaćeni i priznati kao „pobjednici“—baš kao i u Židovskoj „žetvi.“

U Židovskoj „žetvi“ glasnici izabrani i poslani kao vjesnici Kralja i nadolazećeg Kraljevstva, bili su ponizni, ljudi bez naslova, i oni koji su se suprotstavili poruci bilo Velikih svećenika, Pismoznanaca, Farizeja i Teologa; i kao što bi smo trebali očekivati nalazimo to ovdje: najslijepiji su vođe slijepih, koji poput njihove Židovske predstlike, „ne prepoznaju da je Bog došao ispitati kakva su im djela.“ (Luka 19:44)

Prisutnost je bila jedna od glavnih točaka ispita tamo, a *križ* je bio druga. Ivan Krštvatelj vikao im je, „*Me u vama* stoji jedan kojeg vi ne poznajete.“ Ipak samo su pravi Izraelci bili u stanju shvatiti činjenicu Mesijine prisutnosti; i od tih su se mnogi spotaknuli o križ; jer premda su bili spremni prihvatiti Mesiju kao *Izbavitelja*, njihov ih je ponos učinio nespremnima primiti ga kao Otkupitelja, također. Tako je i sada, slično, Kristova *prisutnost*, „žetva“ koja napreduje, i odbacivanje nominalne mase takozvanih, spotaklo mnoge; i mnogi nisu spremni priznati velikog Izbavitelja, za čiji su se dolazak i kraljevstvo mnogi molili (kao i Židovi). Ponovno je istina, „*Među vama* stoji jedan kojeg vi ne poznajete.“ I ponovno Kristov *križ* postaje ispitom i kamenom spoticanja ili kušnjom što nitko nije mogao očekivati; i mnogi, mnogi sada padaju preko njega, govoreći, Mi ćemo prihvatiti Krista kao našeg *Izbavitelja*, ali ćemo ga odbaciti kao našeg Otkupitelja ili Iskupitelja.

Zacijelo svi koji će pažljivo razmotriti stvar moraju priznati da je dokaz da je naš Gospodin sada prisutan (duhovno biće, stoga nevidljiv) veći i jasniji od dokaza kojeg su Židovi imali o njegovoj prisutnosti u tijelu kod prvog dolaska. I nisu samo

proročanski dokazi Gospodinove pristutnosti sada još potpuniji i brojniji, nego su znakovi vremena posvuda oko nas, pokazujući da djelo žetve napreduje, daleko očitiji i uvjerljiviji, onima čije su oči pomazane (Otkr. 3:18), nego su bile okolnosti prvog dolaska, kad je naš Gospodin Isus, sa šačicom sljedbenika, kroz mnogo protivljenja i pod mnogim nepovoljnim okolnostima, objavio, „NAVRŠILO se vrijeme. Pokajte se i vjerujte dobru vijest“—Mesija je došao, Glasnik velikog Jehove, da vam ispunji sva obećanja dana očevima. Nikakvo čudo da su samo ponizni mogli prihvati poniznog Nazarećanina kao velikog Izbavitelja, i ponizne i bez naslova ljude s njim kao dio njegovog izabranog kabineta—kao one koji su trebali biti kneževi pod njim. Samo je nekolicina mogla vidjeti u onome koji je jahao na magaretu i plakao nad Jeruzalemom velikog Kralja za kojega je Zaharija prorekao da ga Sion treba primiti kao Kralja sa usklicima radosti.

Prilikom svog prvog dolaska on se ponizio, uzevši oblik i prirodu čovjeka (Hebr. 2:9,14), kako bi time ostvario naše otkupljenje dajući sebe kao našu otkupnu cijenu. On je sada visoko uzvišen, i više ne umire; i kod svog drugog dolaska, obučen u svu moć (Filip. 2:9), on će uzvisiti svoje „tijelo,“ i zatim *darovati* svijetu blagoslov obnove kojeg je *kupio* za njih kod svog prvog dolaska sa svojom vlastitom dragocjenom krvlju. Sjeti se, on više nije tijelo, nego duhovno biće, i uskoro će promjeniti, i proslaviti sve svoje vjerne sljedbenike, kao udove svog tijela i sunasljednike.

Židovskom domu Isus se predstavio u tri lika—kao Ženik (Ivan 3:29), Žetelac (Ivan 4:35,38) i Kralj (Mat. 21:5,9,4). Kršćanskoj se kući on predstavlja sa ista tri lika. (2.Kor. 11:2; Otkr. 14:14,15; 17:14) Židovskoj je kući došao kao Ženik i

Žetelac na početku njihove žetve (početak njegove službe); i upravo pred svoje raspeće predstavio im se kao njihov Kralj, pokazujući kraljevski autoritet u izricanju presude nad njima, ostavljajući njihov dom napuštenim, i u predodžbenom činu čišćenja njihovog hrama. (Luka 19:41-46; Marko 11:15-17) Upravo je tako bilo u ovoj žetvi: prisutnost našeg Gospodina kao Ženika i Žeteoca bila je prepoznata tijekom prve tri i pol godine, od 1874 A.D. do 1878 A.D. Od toga je vremena bilo izrazito očito da je došlo vrijeme 1878 A.D. kada kraljevski sud treba početi od doma Božjega. Ovdje se primjenjuje Otkr. 14:14-20, i naš je Gospodin otkriven kao *okrunjeni Žetelac*. Godina 1878 A.D. budući paralela njegovom preuzimanju moći i autoriteta u predstavništvenoj crkvi, jasno oznaava vrijeme za stvarno preuzimanje moći kao Kralj kraljeva, od strane našeg prisutnog, duhovnog, nevidljivog Gospodina—vrijeme kada on uzima u ruke svoju veliku moć da vlada, koje je u proročanstvu usko povezano sa uskrsnućem vjernih, i početkom nevolje i gnjeva na nacijama (Otkr. 11:17,18) Ovdje, kao i u predstavništvenoj crkvi, počinje sud nominalnoj crkvi, osuđujući na uništenje nominalne *sisteme* (ne ljudi), koji izvanski predstavljaju pravu Crkvu – „tijelo.“ Tu je također i čišćenje pravog hrama, prave Crkve, tijela Kristovog – posvećene klase. (1.Kor. 3:16; Otkr. 3:12) Ova posvećena ili klasa *hrama* u nominalnoj crkvi stoji povezana sa nominalnom crkvom, kao cjelinom, kao što je doslovni hram stajao povezan sa svetim gradom Jeruzalemom, kao cjelinom. Nakon što je grad bio predan hram je bio očišćen: tako sada klasa hrama mora biti očišćena: svaka sebična, tjelesna misao i sva svjetovnost moraju biti odbačeni, kako bi hram mogao biti čist, prebivalište Božjeg svetog Duha – hram živog Boga.

Posebno djelo od 1878 A.D. bila je objava Kraljeve zapovijedi, „Iziđite iz nje [Babilon], narode moj, da ne budete sudionici u grijesima njezinim i da vas ne zadeset nevolje njezine.“ (Otkr. 18:4) „Odlazite, odlazite, iziđite odatle, ne dotičite ništa nečisto! Iziđite iz njega, čisti budite, [kraljevsko svećenstvo] vi koji nosite pribor iz doma Jehovina!“ (Iza. 52:11)

Još jedna značajna točka sličnosti koja je pratila prvi i drugi dolazak je prevladavajući osjećaj potrebe za izbaviteljem, i rasprostranjeni dojam među narodima da izbavljenje mora na neki način uskoro doći – ideje nekih čak su se približile istini o toj stvari. Ali u svakom slučaju samo je nekolicina bila u stanju prepoznati Izbavitelja i svrstatи se pod njegovu zastavu u službi istine. U Židovskoj je žetvi bilo izlaženje mnogih da sretnu Gospodina kada su svi bili „u iščekivanju“ njega (Luka 3:15), u vrijeme njegovog rođenja, trideset godina prije njegovog pomazanja kao Mesije na početku njegove službe; i jednako je tako bilo odgovarajuće očekivanje i pokret od strane mnogih (kasnije nazvanih Adventistima) predvođenih uglavnom od Baptističkog brata imenom William Miller, u ovoj zemlji (SAD), i od Gospo. Wolfa i drugih u Evropi i Aziji. Vrhunac toga je bila godina 1844 A.D., upravo trideset godina prije 1874 A.D., kad je Krist Ženik i Žetelac u stvarnosti došao, kako je pokazano sa Jubilejskim učenjem. U tome nalazimo još jednu upečatljivu vremensku paralelu između tih doba; jer tih trideset godina odgovara točno trideset godina od rođenja bebe Isusa do Mesije Pomazanika – krštenog, i predstavljenog kao Ženika i Žeteoca, u dobi od trideset. (Mat. 3:11; Ivan 3:29)

U oba slučaja bilo je razočaranja i vrijeme odugovlačenja od trideset godina, tijekom kojega su svi zaspali, i samo ih se nekoliko u svakom slučaju probudilo u *pravo* vrijeme i prepoznalo Mesijinu prisutnost. Velika nominalna masa u oba

doma nije uspjela prepoznati vrijeme ispitivanja, jer su bili preopterećeni i mlaki, zanemarujući zapovijed da se pazi i bdije. Tako će biti ispunjeno predskazanje Proroka—„ali bit će kao kamen o koji će udariti i kao stijena o koju će se spotaknuti *oba* doma Izraelova.“ (Iza. 8:14) Tjelesni dom se spotaknuo zato što su poništili zakon Božji kroz poklanjanje pažnje tradicijama (Marko 7:9,13), i tako nisu imali ispravno poimanje načina i svrhe prvog dolaska. Iz tog razloga nisu bili pripremljeni primiti ga na način kako je došao, i tako su se spotaknuli o njega i njegovo djelo žrtve. Masa nominalnog duhovnog Izraela se sada spotiče o istu stijenu, i iz istog razloga. Oni su oslijepljeni ljudskim tradicijama i sektaškim predrasudama koji sprečavaju ispravno prosvjetljenje Riječju Božjom; posljedično tome nemaju ispravno shvaćanje načina ili svrhe Gospodinovog drugog dolaska. I ovdje također Kristov križ, učenje o otkupnini, postaje ispitom za sve. Vrijedno je pomne pažnje da, se nijedan dom ne bi mogao spotaknuti ili pasti o stijenu koja nije prisutna. Stijena je sada prisutna, i nominalni se sistemi spotiču, padaju i razbijaju na komadiće; dok sada, kao i kod prvog dolaska, „pravi Izraelci“ kao pojedinci prepoznaju i prihvataju Stijenu, i penjući se po toj istini oni se duhovno uzdižu daleko iznad masa koje se spotiču i odbacuju to.

Oni čije su oči razumijevanja prosvjetljene se ne spotiču; ali kako se penju po Stijeni, sa njenog uzvišenijeg stanovišta oni vide mnogo jasnije i prošlost i budućnost božanskog plana—neke stvari koje se ne može izreći, što se tiče dolazeće slave Crkve i slavnog dana zemlje. Oni koji se pouzdaju u Gospodina nikada se neće postidjeti.

Puna se snaga tog paralelizma ne dobiva osim ako nije zapaženo da Jubilejski ciklusi i Vremena Neznabozaca

označavaju razdoblja koja se tako točno podudaraju s ovima u Židovskim paralelama. Nije mašta da su Židovsko i Kršćansko doba predslika i protuslika—apostoli i proroci svjedoče o njihovoј podudarnosti. Niti se mi samo oslanjamо na paralele kao dokaz djela žetve Kršćanskog doba koja je sada u toku: ta žetva, kao što je već pokazano, je drugačije obilježena—i njezin početak i njen kraj. Jubilejski ciklusi dokazuju da je naš Gospodin Isus trebao biti prisutan i započeti djelo obnove krajem 1874 A.D. i paralelizam na kojeg smo gore ukazali pokazuje da se datum (1874) točno podudara sa pomazanjem Isusa kao Mesije, na početku Židovske „žetve,“ prilikom prvog dolaska. „Vremena neznabožaca“ dokazuju da sve današnje vladavine moraju biti svrgnute s krajem 1915 A.D.; i gornji paralelizam pokazuje da se to razdoblje točno podudara s godinom 70 A.D. koja je svjedočila padу Židovskog poretka. Razumno je pitanje, s obzirom na sve to, jesu li te vremenske podudarnosti samo slučajnost, ili su dio istog božanskog planiranja za koje smo vidjeli da je uredilo i druge stvari tjelesnog domа kao sjene stvarnosti ovog doba?

Ne to nisu slučajnosti: nedvojbeno je da je isti Svemudri koji nas je poučio kroz Kronologiju da je šest tisuća godina od stvaranja Adama prošlo sa 1872 A.D., i da je tada počelo sedmo tisućljeće, Milenijsko doba; koji nas je kroz Jubilejske cikluse poučio da će Gospodin biti prisutan i da će Vremena Obnove početi s krajem 1874; i koji nam je kroz Vremena Neznabožaca pokazao da ne možemo očekivati da se te stvari dese na brzinu, nego da naizgled prirodnim sredstvima pokriva razdoblje od četrdeset godina, ima u tim Paralelnim dobima označenima sa Izraelskim „dvostruko“ dani dokaz koji ne

samo da sam po sebi poučava jasno Gospodinovu prisutnost, žetvu i obnovu (počev s naklonošću prema tjelesnom domu), nego i u isto vrijeme pruža *dokaz* ispravnosti drugih proročanskih dokaza i Kronologije. Trebalo bi jasno primjetiti da ako bi Kronologija, ili bilo koje od tih vremenskih razdoblja, bilo promjenjeno za jednu godinu, ljestvica i snaga tog paralelizma bila bi uništena. Na primjer, ako bi Kronologija bila promjenjena za jednu godinu, manje ili više—ako bi dodali jednu godinu razdoblju Kraljeva ili Sudaca, ili ako bi ih skratili za jednu godinu—pokvarili bi paralelizam. Ako bi dodali jednu godinu to bi onda učinilo prvo od Izraelskih razdoblja 1846 godina dugo, i tada bi duplo ili druga polovica njega bili bačeni *jednu godinu kasnije*, dok bi s druge strane, s takvom promjenom Kronologije Jubilejski ciklusi bili bačeni jednu godinu ranije, naime 1873 A.D.; i učinilo bi da 6000 godina završava 1871 A.D. dok Vremena Neznabožaca ne bi uopće bila pogodjena s tim. Svi mogu vidjeti da bi sklad ili paralelizam tako bio potpuno uništen. Ili, ako bi jedna godina bila oduzeta od kronološkog računanja zbirjenost bi bila jednak velika, promjene nekoliko razdoblja bile bi u suprotnom smjeru. Tako se ta različita vremenska proročanstva slažu jedno s drugim, dok paralelizam dvaju razdoblja potkrepljuje njihovo svjedočanstvo.

Od onih koji su skroz upoznati sa računanjima učinjenim od strane „Drugih Adventista“ i drugih u odnosu na proročanska razdoblja itd., biti će zapaženo, da je ta metoda bavljenja sa tim temama vrlo drugačija od njihove. Oni obično pokušavaju napraviti da sva proročanstva završe na *jednom* datumu. Njihova su ih pogrešna očekivanja dovela do toga. Oni očekuju

da će u samo nekoliko trenutaka svjedočiti cijelom programu koji će u stvarnosti trajati tisuću godina—Gospodinov dolazak, uskrsnuće, i sud svijetu. I njihovo očekivanje glede tih nekoliko trenutaka je da će oni završiti sa spaljivanjem svijeta. Da bi se cjenilo i prihvatiло proročanstva koja ukazuju na različite datume za razne korake u Božjem velikom planu, oni bi najprije trebali razumjeti „Plan Vjekova“ i pravi način Gospodinovog drugog dolaska. Međutim velika je većina previše zaslijepljena sa njihovim teorijama i predrasudama da bi to učinili. Njihovi pokušaji da primjene proročanstvo na svoja lažna očekivanja često dovode do izvrtanja, rastezanja ili rezanja, već prema potrebama slučaja, u nastojanju da postignu to da sva proročanstva završe na nekom datumu. Ti bi se prijatelji trebali probuditi s obzirom na njihovu pogrešku u tom pravcu; jer se njihova očekivanja jedno za drugim propala, dok i mi i oni znamo da neka od proročanstava koja su koristili se ne mogu rastegnuti u budućnost, nego su u prošlosti, te su ih sada napustili. Ona su se ispunila, ali drugačije od onog što su oni očekivali, i oni to ne znaju.

Naprotiv, proročanstva koja su ovdje predstavljena, i ona koja ćemo još razmotriti, su nenačekana, bez izvijanja ili rezanja. Mi ih jednostavno predstavljamo onakvima kakva smo ih našli u Božjoj Riječi; i imajući ispravna očekivanja iz Božjeg velikog „Plana Vjekova,“ za one koji ga jasno vide lako je zapaziti kako se različite proročanske karike uklapaju u njega i mjere ga. Oni ga označavaju, neki na jednoj važnoj točki, drugi na drugoj; i onima koji to vide puno, ovaj paralelizam Židovskog i Kršćanskog doba pokazuje i dokazuje izvan svake razumne sumnje ispravnost svih drugih.

Izjava vremenskih razdoblja Božjeg plana, data kroz proročanstva, je vrlo slična specifikacijama arhitekte; i paralele

Židovskog doba nalikuju obrisima njegovog crteža. Prepostavimo da smo imali specifikacije arhitekte za kuću, bez ikakvih crteža, i onda smo sjeli da napravimo crtež iz specifikacija, i nakon toga bi primili od arhitekte njegove skicirane crteže potencijalne zgrade—ako bi uspoređivanje toga sa našim vlastitom skicom, učinjenom od specifikacija, pokazalo da su svi uglovi i mjere upravo iste, bili bi smo dvostruko uvjereni u naše ispravno razumijevanje specifikacija. Tako i ovdje, crtež, predstavlja ili sjena Evandeoskog doba data nam u Židovskom dobu, i podudarnost proročanstava i događaja sa tim sjenama, daje nam snažno jamstvo o ispravnosti naših zaključaka koje bi se moglo tražiti, dok mi i dalje „hodimo po vjeri a ne po gledanju.“

Druga proročanska svjedočanstva koja ćemo još razmotriti također će se naći u savršenom skladu sa tim paralelama. Jedno od njih, dani iz Danijela, ističu veliki blagoslov na posvećene koji budu živjeli 1875 A.D. pa nadalje—blagoslov koji se zasigurno ispunio u veličanstvenom razotkrivanju istina iz Božje riječi od toga vremena. Njemu neka je hvala koji nas je pozvao iz tame u svoje čudesno svjetlo.

Nemojte zaboraviti da je *etrdeset godina* Židovske žetve završilo u Listopadu, 69 A.D. i nakon toga je uslijedilo potpuno svrgavanje te nacije; i da će slično tome četrdeset godina žetve Evandeoskog doba završiti u Listopadu, 1914, i da se treba očekivati da će odmah poslije toga uslijediti svgnuće „Nazovi kršćanstva.“ Sud će doći „u jedan čas“ na nju. (Otkr. 18:10, 17, 19)

Pažnju čitatelja želimo usmjeriti na Tabelu Podudarnosti koja slijedi, koja zahtijeva pažljivo proučavanje.

Od Isusove smrti do 1878 A.D., Razdoblje Naklonosti
kojih je uslijedilo uzvišenje Vjerne nekolicine,

„Oba doma Izraelova“ Sličnosti Mojsijevog i Kršćanskog razdoblja

TJELESNI IZRAEL	DUHOVNI IZRAEL
Kuća Slugu	Kuća Sinova
1.Kor. 10:18; Rim. 9:7,8; 4:16; Hebr. 3:5 Utemeljena na Jakovljevih dvanaest sinova 1.Kralj. 18:31	Gal. 4:5,6,7,30,31; 6:15; Ivan 1:12; Rim. 8:15 Utemeljena na Isusovih dvanaest apostola Otkr. 21:14
Kraljevsko Svećenstvo, Sveti Narod	Kraljevsko Svećenstvo, Sveti Narod
2.Moj. 19:6	1.Pet. 2:5,9
Aron, Prvosvećenik po tijelu	Isus, duhovni Prvosvećenik
Hebr. 9:7	Hebr. 9:11
Obrezanje Tijela	Obrezanje Srca
Rim. 2:28,29	Rim. 2:28,29
Zakon Grijeha i Smrti	Zakon Duha Života u Kristu Isusu
Rim. 8:2	Rim. 8:2
Zemaljska obećanja	„Bolja Obećanja“
1.Moj. 13:14-17; Djela 7:2-5	Hebr. 9:23; 11:40
U Zarobljeništvu doslovnog Babilona	U Zarobljeništvu mističnom Babilonu
2.Ljet. 36:20	Otkr. 17:5; 18:4
Dujina Naklonosti 1845 Godina, Od Jakovljeve Smrti do Odbacivanja Izraela i početka Duhovnog Izraela, 33 A.D.	Dujina Naklonosti, 1845 Godina, od Isusove smrti do Početka Kristove vladavine i odbacivanja Babilona, 1878 A.D.
Nominalni Sistem Odbaćen, 33 A.D.	Nominalni Sistem izbjuvan, 1878 A.D.
Mat. 23:38	Mat. 3:16

Od Jakovljeve smrti do Križa, Razdoblje naklonosti
kojih slijedi Uzvišenje Vjerne nekolicine,

Nominalnoj kući Sinova, 1845 godina, nakon i Odbacivanje, Nevolja i Sudovi na druge.

<p>37 Godina u Padanju, do 70 A.D. Žetva na kraju doba 40 godina Luka 10:2,16</p> <p>Kristova Prisutnost u Tijelu kao Žeteoca Ivan 4:35-38</p> <p>Prisutnost Našeg Gospodina i Žrtveni karakter Njegove Smrti, Kamen Spoticanja</p> <p>On će biti kao kamen spoticanja o koju će udariti i kao stijena o koju će se spotaknuti oba [nominalna] doma Izraelova.“ (Iza. 8:14)</p>	<p>37 Godina u Padanju, do 1915 A.D. Žetva na Kraju Doba 40 Godina Mat. 13:24-30; 36-43</p> <p>Kristova Duhovna Prisutnost kao Žeteoca Otkr. 14:14,15</p> <p>Prisutnost Našeg Gospodina i Žrtveni karakter Njegove Smrti, Kamen Spoticanja</p>	<p>NISU PREPOZNALI VRJEME SVOG POHOĐENJA</p> <p>NAŠ GOSPODIN PREDSTAVLJEN U TRI LIKA—KAO ŽENIK, ŽETELAC I KRALJ Luka 19:44; Mat. 24:38,39 Ivan 3:28; 4:35,38; Mat. 21:5,9,41; 2.Kor. 11:2; Otkr. 14:14,15; 17:14</p> <p>Adventni Pokret u Vrijeme Isusovog Rođenja Trideset godina prije Njegovog Dolaska i Pomazanja Kao Mesiju, kod Krštenja Mat. 2:1-16; Djela 10:37,38</p> <p>Stvarna Prisutnost Gospodina kao Ženika i Žeteoca—Listopad, 29 A.D. Moć i Titulu Kralja Preuzeo tri i pol godine kasnije—33 A.D.</p>	<p>Adventni Pokret 1844., trideset godina prije stvarnog vremena Njegove prisutnosti, da probudi i ispitla Crkvu Mat. 25:1</p> <p>Stvarna Prisutnost Gospodina kao Ženika i Žeteoca—Listopad, 1874 A.D. Moć i Titulu Kralja preuzeo tri i pol godine kasnije—1878 A.D.</p>	<p>PRVO DJELO KRALJA, SUD</p> <p>Nominalni Židovski Dom Odbačen, Doslovni Hram Očišćen—Mat. 20: 18; 21:5-15; 23:37; 24:2</p> <p>Potpuno uništenje Židovskog porekla, Ostvareno u 37 godina Nakon odbacivanja—ili 40 godina od Početka Žetve—70 A.D.</p>	<p>Nominalni Kršćanski Dom odbačen; Duhovni Hram očišćen—1.Pet. 4:17; Otkr. 3:16; Mat. 3:2</p> <p>Potpuno uništenje Nominalnog Kršćanstva, Ostva- reno u 37 godina nakon odbacivanja—ili 40 godina od početka Žetve—1915 A.D.</p>
--	---	--	--	--	---

Nominalnoj kući slugu, 1845 godina, nakon i Odbacivanje, Nevolja i Sudovi na Druge.

(Ova je stranica namjerno ostavljena praznom)